

Sanja kivette a korongot a dobozból, és belehelyezte a mélyedésbe. A korongot mintha pont ehhez a készülékhez gyártották volna. A mélyedés közepén lévő gomb épp belefért a korong közepén lévő lyukba. Sanja könnyedén megnyomta, mire a korong a helyére ugrott. Sanja lezárta a fedelet, és lenyomta a nyíllal jelölt gombot. Kívülről látni lehetett, ahogy forogni kezd a korong.

Vártunk.

A hangszórókból semmi sem hallatszott.

Láttam, ahogy Sanjának újra elkomorodik a tekintete, és magam is csalódott voltam. Sanja azután sorra próbálta valamennyi gombot. Az elsőtől, amelyet megérintett, kialudt a mécsbogár-fény, és lelassult a korong, ezért Sanja visszafordította az eredeti helyzetbe. A második gomb nem csinált semmit. Mikor Sanja elfordította a harmadik gombot is, a hangszórókból hangos zörejt hallatszott, amely mindkettőnket megijesztett. Ezt rövid csend követte, majd egy férfihang a mi nyelvünkön szépen, érthetően beszélni kezdett:

„A Jansson-expedíció naplója. Negyedik nap. Déli Trøndelag, a korábbi Trondheim közelében...”

Miközben a férfi még az évet, hónapot és napot is közölte, Sanja ujjongani kezdett, és én is elnevettem magam. A hang folytatta:

„A napot a Dovrefjellnél lévő tavak mikrobiotartalmának mérésével kezdtük. Még nincsenek meg mindenhol az eredmények, de úgy tűnik, hogy egybeesnek a Jotunheimen eredményeivel. Amennyiben feltevésünk beigazolódik, meglehetősen alulértékeltük a területen spontán végbemenő biológiai megújulási folyamatok intenzitását. Holnap tisztító baktériumokat helyezünk a vizekbe, majd Trøndelag északi részén folytatjuk a vizsgálatokat...”

Égető forróság vette körül a műhelyt, és pócsiklegyek mászkáltak a szúnyoghálón, mi pedig egyre csak az előző világból való hangot hallgattuk. Néha ugyan alig lehetett érteni, s párszor kicsit megugrott vagy megakadt a korong, de aztán nyugodtan forgott tovább. Sanja egyszer sem állította le, és a hibás részeket se próbálta keresztülugrani. Évszázadokon át várt a hang a korongon arra, hogy meghallgassa valaki. Része volt egy történetnek, amelyet már majdnem teljesen elnyelt a hulladéktelep süllyesztője. Míg a hang beszélt, egy szót sem szoltunk egymáshoz, így nem tudom, milyen gondolatok jártak Sanja fejében; nekem a csendre kellett gondolnom, az idő múlására és a vízre, amely a legkeményebb sziklában is utat tör magának. És arra, hogy mennyi megmagyarázhatatlan véletlenre volt szükség ahhoz, hogy épp ezen a száraz, forró délelőttön egy távoli, letűnt világ hírnökeként a fülünkbe jusson ez a hang! Bár tisztán értettük a szavakat, a hallottakat mégis alig tudtuk felfogni.

Állandóan csak vízvizsgálatokról, mikrobamérésekről, baktériumtörzsekről és különféle terepformációkról volt szó. Az egyes részeket hosszú szünetek választották el egymástól, és mindegyik részben egy újabb napról számolt be a hang. A kilencedik nap után azonban teljesen elnémult. Hiába vártuk a folytatást. Percek teltek el. Sanjával egymásra néztünk.

– De kár, hogy véget ért! – kezdte Sanja. – Egy kicsit lehetett volna izgalmasabb.

– Anyát biztos érdekelné – vettem közbe. – Szereti az ilyen tudományos dolgokat...

Ebben a pillanatban nagy kattanás hallatszott a hangszórókból. Majd egy női hang kezdett beszélni, s mi dermedten hallgattuk:

„A többiek bizonyára azt mondanák, hogy nem lenne szabad ezt tennem, de nekik nem kell tudniuk erről. – A nő elnémult, megköszönte a torkát, majd folytatta: – Kedves hallgató! Ha a hadsereghez tartozol, biztos lehetsz benne, hogy mindent elkövettem, hogy megsemmisítsem ezt a hangfelvételt, nehogy a kezébe kerülhessen. Az a tény, hogy most mégis hallod, nyilván azt jelenti, hogy kudarcot vallottam. – A nő kicsit elgondolkodott. – De az majd csak később fog történni, nem most. Előbb el kell elmesélnem egy történetet, ami egy cseppet sem fog nektek tetszeni. Tudom, hogy mit tettek. S hogy mit készültök tenni. Ha csak rajtam múlik, az egész világ meg fogja tudni, hogy mi történt valójában, mert...”

Itt hirtelen megszakadt a felvétel. A korong ugyan még forgott, de már semmit sem lehetett hallani.

Csak bámultuk Sanjával egymást szótlánul.

– Hát ez meg mi volt? – kérdeztem.

Hiába forgatta Sanja a korongot előre-hátra, még a másik oldalát is kipróbálta. Kétségkívül mindent meghallgattunk, amit hallani lehetett rajta.

– Melyik évszámot is mondta a férfihang az elején? – kérdeztem.

Már Sanja sem tudta. Újra lejátszotta a felvétel elejét, és közben hallgattuk, láttam az arcán, hogy ő is rájött arra, amire én. Eddig mindketten azt hittük, hogy az előző világból származik ez a korong.

De tévedtünk.

– A Homály évszázadából származik – jelentettem ki.

– Akkor a fele sem igaz – vágta rá Sanja, de nem hangzott túl meggyőzően a hangja. – Biztos csak amolyan kitalált történet, mint amilyeneket a ti régi könyveitekben lehet olvasni, vagy amilyeneket az okostelefonra lehet letölteni.

– De miért volt akkor majdnem egy óra hosszat száraz tudományos zagyalék az elején, és csak egy rövid érdekes rész a végén?

Sanja megrántotta a vállát.

– Lehet, hogy csak rosszul van megírva. Az okostelefonos történetek sem mindig olyan nagyszerűek. Apa letöltött párat, de szerintem nem túl jók.

– Hát, nem is tudom...

Lázasan próbáltam visszaemlékezni rá, hogy a telep melyik részén találtam a korongot.

Sanja eközben határozott mozdulatokkal kivette a korongot a készülékből, és visszatette a dobozomba.

– Különb is, semmi értelme az egésznek – sóhajtott, közben lezárta a doboz tetejét. – Sosem fogjuk megtudni, hogy mit akart mondani ez a nő. De legalább működésbe hoztuk a készüléket.

Ezzel Sanja számára valószínűleg le is zárult az ügy, de nekem egyre csak a régmúlt telekre kellett gondolnom, és az elfeledett történetekre, az ismerős nyelvre és a furcsa szavakra, amelyek megragadtak az emlékezetemben. Nem hagyott nyugodni az a gondolat, hogy hátha még több ilyen titkot is őriz a hulladéktelep. Ha a természeti erők mégsem tettek még mindent tönkre.

Időközben az is eszembe jutott, hogy hol találtam rá a korongra.

– Mi lenne, ha megnéznénk, hátha több korong is lapul ott a műanyag hulladékok alatt? – javasoltam. Egész fellelkesített a gondolat. – Hátha megtalálnánk a történet folytatását. Tegyük fel, hogy ez tényleg csak egy kitalált történet. Nem akarod mégis megtudni, hogy végződik?

– Noria...

– Holnap egész nap kinn lehetnénk a telepen! Vinnénk magunkkal ennivalót...

– Noria! – szakított félbe Sanja, mire én elnémultam. – Lehet, hogy neked nincs más tennivalód, mint hogy néha teával kínáld meg a vendégeket, különben egész nap kinn lóghatsz a hulladéktelepen, de nekem más dolgom is van.

Valahol a ház belsejében Minja sírva fakadt.

Váratlanul mintha kilométerek választottak volna el minket egymástól. Már máskor is előfordult ez. Azóta ismerjük egymást, hogy édesanyáink kezét fogva megtettük az első bizonytalan lépéseket a falu piacterén. Ha valaki a kapcsolatunkról kérdezett volna, azt feleltem volna neki, hogy szüleim után mindig is Sanja állt hozzám a legközelebb. Mégis voltak olyan pillanatok, mikor elfordult tőlem, és teljesen magába zárkózott; amilyen szívélyes volt az imént, olyan idegen és elutasító lett hirtelen, elérhetetlen számomra, mint a

visszhang vagy a tükörkép, és minden szó vagy érintés hiábavaló volt. Tagadhatatlan, hogy mindig is rejtélyt jelentettek nekem az ilyen pillanatok.

Most mintha különösen eltávolodott volna tőlem. Messzebb volt, mint a titkos forrás, vagy mint a régmúlt telek.

– Mennem kell – törtem meg a csendet.

Táskámba dugtam a fadobozt. Teljesen elhalványodott bennem az az érzés, hogy csak az imént egy időn és téren át vezető titkos folyosót találtunk egy ismeretlen világba. Mintha azt is kiégette volna belőlem a nap.

Fejemre tettem a szúnyoghálós kalapot, és kiléptem a perzselő forráságba.

Útban hazafelé a táska szíja súrolta a vállam, és alig tudtam vonszolni magam a fáradtságtól. A hátamon csorgott az izzadság, és a szúnyoghálós kalap alatt a bőrömhöz tapadt a hajam. Egyre kínoztak a korongon rögzített szavak. *A Jansson-expedíció naplója* – ez úgy hangzott, mintha anya valamelyik régi könyvében állt volna. Az a váratlanul felbukkanó múltbéli nő azonban annyira fontosnak vélte a maga történetét, hogy titokban rögzítette, mégis legszívesebben megsemmisítette volna a korongot, nehogy véletlenül a katonaság kezébe kerüljön.

Tudni akartam, hogy mi volt számára ennyire fontos.

Már messziről láttam, hogy házunk udvarán idegen járművek állnak. Megijedtem, hátha váratlanul teavendégek érkeztek, de reméltem, hogy nem erről van szó. Apa utálta az olyan látogatásokat, amelyekhez nem tudott kellően felkészülni, és utána napokig kiállhatatlan volt.

Miközben áthajtottam a ligeten, igyekeztem belesni a kertünkbe.

Elakadt a lélegzetem, mikor megláttam a kék katonai egyenruhákat. Nemcsak egy vagy kettő, hanem sokkal több volt belőlük.

Ismerős szoláruitót vettem észre a vendégek részére fenntartott kocsiszín alatt. Mikor az udvarba értem, vagy tíz katonát láttam, akik ide-oda mentek bonyolult kinézetű készülékekkel a kezükben. A teaház el volt kerítve, s előtte egy katona őrködött szablyával a derekán. Szüleim a ház verandáján álltak, és egy magas, tisztí egyenruhába öltözött katona beszélt hozzájuk, háttal nekem. Mikor meghallotta a lépéseimet, megfordult, s így már könnyen felismertem az arcát kalapjának szúnyoghálója mögött.

– Jó napot, Kaitio kisasszony! Örülök, hogy újra látom – üdvözölt Taro parancsnok, és megvárta, míg meghajlok előtte.